

Військовий залізничник і бойовий машиніст Олексій Шакола

Ветеран залізничного транспорту Олексій Антонович Шакола усе своє трудове життя пропрацював на залізниці. На долю Олексія Антоновича випали важкі випробування Великої Вітчизняної війни, які він з честю і гідністю витримав.

Народився Олексій Шакола 31 липня 1922 року в селі Зеленівка на Сумщині. У 1940 році після закінчення фабрично-заводського училища на станції Білополе Південної залізниці почав працювати слюсарем з ремонту паровозів у місцевому паровозному депо, а в 41-му Олексій Шакола пішов служити в армію. Там його і застала страшна війна. Стрілець мотострілецької бригади Шакола на початку війни брав участь у жорстоких боях під Сталінградом, у яких зазнав поранення. Після лікування в госпіталі Олексій Шакола повернувся у свою бригаду і продовжив ратну справу – захищати батьківщину. У 1943 році, згідно з постановою Державного комітету оборони СРСР про організацію паровозних колон особливого резерву Народного комісаріату шляхів сполучення, Олексія Антоновича з армії відрядили на Пермську залізницю. З того часу він працював помічником машиніста паровозної колони №25 особливого резерву наркомату шляхів сполучення, обслуговуючи фронт на Курській дузі.

У 1945 році, у складі 25-ї бригади з фронтом прийшов на Львівську залізницю, його призначили машиністом паровоза цієї ж колони. Саме військові залізничники, постійно ризикуючи своїм життям, забезпечували усім необхідним нашу армію.

Колишній машиніст Олексій Антонович добре пам'ятає, як німецькі льотчики бомбардували поїзди, намагаючись у першу чергу влучити в паровоз. Усяке бувало в таких нерівних поєдинках...

– За час роботи в колоні німецькі винищу-

вачі знищили три паровози серії ЭУ №625-40, ЭУ №705-37, ЭУ №703-40, – згадує Олексій Антонович. – Та Бог дарував мені життя, хоча за той час я отримав дві контузії, а після лікування знову повернувся у колону №25, аби своєю працею прискорити перемогу.

Буремного воєнного 1943-го року Олексій Шакола познайомився з красивою дівчиною Анастасією, яка в колоні №25 була головним кондуктором. Війна поєднала долі молодих людей, які прожили разом 58 років, виховали трьох дітей. Залізничну династію батьків продовжив старший син Анатолій Олексійович – працював у локомотивному депо Тернопіль інженером, зараз – на заслуженому відпочинку.

У колишнього залізничника, учасника Великої Вітчизняної війни Олексія Антоновича Шаколи – три онуки і один правнук. Тож має він про що розповісти їм: і про непросте своє життя під час війни, і про повоєнні лихоліття, і про важку працю.

Олексій Антонович Шакола нагороджений багатьма нагородами – медаллю “За трудову доблесть у роки війни”, знаком “Ударник сталінського призову”, двома почесними грамотами Верховного головнокомандувача, медаллю “За перемогу над Німеччиною”, грамотою міністра Шляхів сполучення СРСР під час реформування колони в 1946 році.

На Львівській залізниці трудова біографія Олексія Шаколи розпочалася з паровозного депо Тернопіль, де працював на посаді машиніста паровоза. Коли в депо прийшли локомотиви нового покоління, машиніст Олексій Шакола освоїв нову техніку і впродовж 1963-1977 років трудився машиністом тепловоза. До роботи ставився завжди відповідально, адже стійкість, витримка, набуті у військовий час, дозволяли долати будь-які повоєнні труднощі й у роботі, і в повсякденному житті.

Навіть після досягнення пенсійного віку, з 1977 по 1983 роки, Олексій Шакола продовжував працювати машиністом екіпіровки депо Тернопіль, а потім ще впродовж 12 років працював оператором котельні. Загалом трудовий стаж Олексія Антоновича Шаколи сягає 55 років. У його трудовій книжці за успішну роботу від керівництва депо і залізниці – записи про багато заохочень і подяк.

Інвалід війни II групи, ветеран залізничного транспорту Олексій Шакола, незважаючи на поважний вік, завжди був і залишається активною людиною, бере участь у вихованні молоді, у різноманітних заходах, які організовує рада ветеранів локомотивного депо Тернопіль.

Цього шанованого чоловіка пам'ятають у локомотивному депо Тернопіль, адже саме такі, як він, у воєнні роки наближали перемогу над фашистською Німеччиною, а в повоєнні роки своєю невтомною працею докладали неможливі зусилля, піднімаючи з руїн підприємства залізниці.

Антон ВАЦИК,
голова ветеранської ради
локомотивного депо Тернопіль
Фото автора

Футбольна перемога до свята Перемоги

24-25 квітня у Ковелі, на базі ЗОШ №13, відбувся чемпіонат Рівненської дирекції залізничних перевезень з міні-футболу. Турнір був приурочений до 65-ї річниці Перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр. У змаганнях взяли участь футбольні команди дирекції, вагонного та локомотивного депо Здолбунів, вагонного та локомотивного депо Ковель, Рівненської дистанції електропостачання. Ці колективи вибороли право участі на фінальному етапі у відбіркових змаганнях.

Фінальний турнір проходив у двох підгрупах. Першими у гру вступили команди Рівненської дирекції та локомотивного депо Ковель. За явної переваги перемогу святкували футболісти дирекції – 6:1.

У другій підгрупі одним із найцікавіших і найнапруженіших видався поєдинок завзятих футбольних суперників із локомотивного та вагонного депо Здолбунів. Цього разу реванш за поразку у попередніх змаганнях із мінімальним рахунком 1:0 взяли локомотивники.

Загалом усі матчі пройшли цікаво, футболісти демонстрували видовищну та змістовну гру, яка була до вподоби глядачам. Після завершення групових поєдинків команди розташувалися у заліку таким чином: за п'яте-шосте місце змагалися команди Рівненської дистанції електропостачання та локомотивного депо Ковель. У цьому двобої сильнішими виявилися енергетики, які здолали опір суперників і перемогли із рахунком 5:2.

За третє та четверте місце на футбольному майданчику сперечалися команди вагонних депо із Ковеля та Здолбунова. Незважаючи на те, що зустрілися дві приблизно рівні за силою команди, гору взяли здолбунівські вагонники – 4:2.

Заключну і, без сумніву, найці-

кавішу гру турніру, у якій визначалася доля першого місця, зіграли між собою команди Рівненської дирекції та локомотивного депо Здолбунів. До речі, інтриги цього поєдинку додав його статус, адже переможець турніру отримує право на участь у чемпіонаті Львівської залізниці з футболу, який проходитиме у вересні цього року.

Тож гра від початку виправдала сподівання уболівальників, які побачили справжню чоловічу боротьбу, що тривала до останньої секунди матчу. У підсумку наполегливішими виявилися гравці команди з Рівного (3:1), яка, до речі, була створена з ініціативи та за активної підтримки начальника Рівненської дирекції залізничних перевезень Олександра Левицького.

Організатори та учасники змагань висловлюють подяку за допомогу в підготовці та проведенні футбольного турніру з міні-футболу, який уперше відбувся у Ковелі, начальнику вагонного депо Ковель О. Богдану, голові профкому підприємства О. Мартинюку, начальнику станції Ковель Р. Александрюку, працівникам локомотивного депо Ковель В. Омелюку та М. Карлуку.

Микола ШЕВЧЕНКО,
начальник Здолбунівського
ФСК “Локомотив”

Страшні роки війни не повинні ніколи повторитися!

Прошли роки... Багато води пронесли наші ріки, і ми стали дорослими. Давно засипані солдатські окопи і траншеї. Вільно дихає емта росами земля. Люди зайняті буденними мирними справами. Як молода парость, піднялися покоління, що не знали війни. Але пам'ять народу свіжа. Ніколи не зітнуться в ній подвиги тих, хто кував перемогу над фашизмом і в тилу. Місця, де воювали наші батьки і матері, брати і сестри, навіки священні для нас.

Бойові традиції – ніби мости, перекинуті у весну сорок п'ятого, у весну переможних са-

лютів. Це – мости у часі, це мости слави. Дві дати запам'яталися на все життя мільйонам людей. 22 червня сорок першого і 9 травня сорок п'ятого року. Між ними ціла епоха. Про неї сьогоднішнім юнакам і юнкам розповідають дорогі реліквії: польова сумка, що висить на почесному місці в кімнаті, пожовклі фотографії, ордени загиблих дідів, сивина матерів на фото та братські могили.

Страшні роки війни не повинні ніколи повторитися!

Мир став нині найзаповітнішою мрією людей землі. Мир – це найпрекрасніший

пам'ятник тим, хто загинув у боях, суворий час, що вкарбував себе в камені і металі, і сьогодні розповідає про роки тяжких випробувань, про мужність і героїзм людей, про великий подвиг народу.

Пам'ятники не мовчать. Вони звертаються до нас, живих, вони – наша совість. Хочеться не просто прочитати напис на пам'ятнику чи обеліску, а відчувти себе поруч із тим, хто поліг тут, на полі бою, дізнатися, як жила ця людина, звідки вона прийшла, яким був її останній крок.

Як і всі мої ровесники, я не бачила і не пе-

режила тих страхіть, які несе нам війна, я не падала від фашистських куль і не підіймала з руїн країну, але я всім серцем відчуваю тугу і смуток тих, хто у травневий безхмарний ранок приносить рясні квіти на могили сестер, братів, матерів або просто незнайомих солдатів. У скорботному мовчанні я схиляю голову перед їхньою світлою пам'яттю і ще раз дякую за квітучий сад і чисте безхмарне небо.

Віра ПУДИЛО, працівниця
мостобудівельного поїзда №61